

یادداشت

اعتراضات و گسترش آنها اجتناب ناپذیرند

صادق کار

در حالی که مقامات دولتی با واگذار کردن تعیین نرخ نان به استانداری ها خبر داده‌اند و اعتراض نانویان را تمام شده تلقی کرده‌اند، دو روز پیش نانویان با انتشار فراخوانی خبر از اعتراض سراسری در ۱۷ خرداد داده‌اند. انتشار این فراخوان گویای آن است که اقدام دولت نتوانسته است رضایت آنها را تامین کند. موج تازه‌ای از اعتصابها و اعتراضات کارگری و صنوف در هفته های اخیر به راه افتاده که همچنان تداوم و رو به گسترش دارند.

اعتصاب بزرگ کامیونداران و نانواها بی شک به لحاظ نقش و تاثیر آنی وسیعی که روی مسائل عمده ی جامعه از خود باقی می گذارند، در اوضاع و احوال کنونی کشور مهمترین، تاثیرگذارترین و پر ابعاد ترین در نوع خود هستند و می توانند به گسترش اعتراضات بیشتر از سایر حرکات اعتراضی صنفی و سیاسی دامن بزنند.

راه مهار عموم اعتراضات پاسخ دادن به مطالبات بر حق و طبیعی معترضین است. اما به تجربه معلوم شده است که حکومت حاضر و یا قادر به پاسخگویی به مطالبات اقشار و صنوف مختلف نیست و با توسل به سرکوب و تهدید و دادن وعده‌هایی که هیچ وقت به آنها پایبندی نشان نداده است کوشش کرده است. اعتراضات را فرو بنشانند.

این شیوه البته تا مدتی کارکرد داشت اما مدتهاست به شهادت تداوم و گسترش اعتراضات تاثیر خود را از دست داده است و نتیجه ای را که حکومت از آن انتظار دارد برآورده نمی کند.

کما اینکه حکومت سعی کرد موازی با تهدید و سرکوب، با دادن وعده و انجام اقداماتی به بخش کوچکی از مطالبات نانواها و کامیونداران و رانندگان پاسخ دهد و از طولانی شدن اعتصاب و اعتراض آنها جلوگیری نماید، اما موفق نشد.

دلیل عدم موفقیت حکومت روشن است، می خواهند با بکار گرفتن همان روشهای فاش شده گذشته که دیگر اثر بخش نیستند با این حرکتها برخورد کنند.

مقامات دولتی با واگذار کردن تعیین قیمت نان موافقت کرده و تصمیم گیری در تعیین قیمت را به استانداریها سپرده‌اند. از این روش در گذشته هم استفاده کردند ولی شروع دوباره اعتراضات به شکل گسترده تر نشان داد که آن روش موثر واقع نشده است و نانواها راضی نکرده است.

علت اش هم جز این نیست که خرج و دخل نه نانوایان، نه کامیونداران، نه کارگر و معلم و پرستار و بازنشسته جور در نمیآید و این موضوع علت اصلی تداوم و گسترش همه ی اعتراضات صنفی و مطالباتی است که خواه ناخواه زمانی که پاسخ درخور نگیرند به ناگزیر سیاسی صنفی می شوند. دولت تلاش دارد با قطع یارانه نان و افزایش هزینه های نانوایان پول یارانه ای را که میداد با دستبرد به جیب مردم جبران کند و پول یارانه آرد را مانند کالاهای دیگر خرج اموراتی بکند که ربطی به مردم ندارند. بامروری بر برنامه بودجه سالیانه دولت معلوم می شود که درآمد ناشی از قطع یارانه ها سر از کجا در می آورد. اعتراض اصلی نانوایان نیز با اعتراض به قطع پرداخت یارانه آرد شروع شد.

بعضا تلاش می کنند که سبب بی توجهی دولت را در وضعیت بد اقتصادی خلاصه کنند و القاء نمایند که اگر بحران اقتصادی نبود، دولت به مطالبات اقتصادی و معیشتی مردم تن می داد.

بدون اینکه نقش بحران اقتصادی را انکار کنیم، اما تجربه بیش از ۴ دهه نشان می دهند، که ریشه اصلی بهم خوردن توازن خرج و دخل اکثر مردم خاصه زحمتکشان در مقررات زدایی و سرکوب مزدی و پیروی نعل به نعل حکومت از سیاستهای اقتصادی نئولیبرالستی در حوزه مناسبات کار با سرمایه است. چرا زمانی هم که وضعیت اقتصادی و درآمدهای کشور بالا بود و حتی در دولت ۸ ساله احمدی نژاد که اوج درآمدهای نفتی بود این سیاست دنبال می شد.

شوکه درمانی های پیاپی، قطع و کاهش یارانه نان، سوخت، دارو و سایر کالاها و خدمات، به همراه از بین بردن قوانین کار و خصوصی سازی ها نتیجه پیروی از سیاستهای نئولیبرالیستی حکومت هستند.

تاثیر مخرب این سیاست که اکنون در سطح جهانی به بن بست رسیده وقتی با سلب آزادیهای اساسی مانند جلوگیری از حق تشکل و اعتصاب و سایر آزادی های اساسی همراه می شود، فشار آن بر دوش مردم بیشتر از بقیه کشورهای می شود که دستکم حقوق سندیکایی کارگران و مزد بگیران را علی اصول پذیرفته اند.

در ایران علاوه بر اینکه سیاستهای اقتصادی نئولیبرالیستی اعمال می شود، حق کارگر و زحمتکش برای دفاع از حقوق خود نیز سلب شده است. بنا به همین دلایل اعتراضات صنفی لاجرم و بدون توصیه این و آن شکل سیاسی به خود می گیرند و تا زمانی که به آنها پاسخ داده نشود تداوم و گسترش پیدا خواهند کرد و هیچ کس نمی تواند مانع از آن شود. طبیعتا ممکن است بعضی از جریانات بخواهند از این وضع به نفع مقاصد خودشان بهره یا سوء استفاده کنند. راه کار جلوگیری از سوء استفاده این جریانات که خیلی هایشان اگر به قدرت برسند با حقوق زحمتکشان همان می کنند، که جمهوری اسلامی دارد می کند، ترسیم و تفکیک مرزها میان فعالیت صنفی و سیاسی و مراقبت مداوم از آن است. اگر نه تلفیق شدن سیاست با مطالبات و مسائل صنفی بویژه زمانی که تامین نان در متن نارضایتی عمومی برای مردم مسئله می شود، اجتناب ناپذیر است. مقصر اصلی چنین وضعیتی کسی غیر از حکومت و سیاستهای آن نیست.

پانزده خرداد ۱۴۰۴

اتحاد رمز پیروزی است!

متحد و متشکل علیه فقر و استبداد برای نان و آزادی!

تحول اندیشه درباره فقر: بررسی تعاملات بخش ششم

Lyn Squire و لین اسکوائر Ravi Kanbur نوشته‌ی راوی کانبور

درآمد و مصرف 2.

اندازه‌گیری‌های متعارف - ادامه 2.1

فرق میان فقر گذرا و مزمن به‌عنوان یک مسئله مهم در چارچوب "بحران شرق آسیا" آشکار شد. حدت فقر در اندونزی، که در اثر این بحران بیش از همه آسیب دیده بود، سنتاً در مناطق روستایی بود. با وجود کاهش فقر در روستاهای اندونزی، میزان آن در سال ۱۹۹۷ هنوز ۱۲.۴ درصد بود، در حالی که این میزان در مناطق شهری ۹.۲ درصد بود. به عبارت دیگر در سال ۱۹۹۷، هفتاد درصد فقیران اندونزی در مناطق روستایی زندگی می‌کردند. اما اثر فوری بحران بر بخش مالی و شرکتها وارد آمده و بنابراین انتظار می‌رفت فقر بیشتری را در مناطق شهری موجب شود. هم اکنون شواهدی وجود دارند که این برداشت را تأیید می‌کنند. یک نظرسنجی از ۲۰۰۰ خانوار نشان داد که درآمدها در مناطق شهری یک سوم کاهش یافتند، در حالی که در مناطق روستایی این کاهش کمتر از ۱۵ درصد بود. اختصاص طرحهای حمایتی درآمدی — مانند برنامه های اشتغال عمومی — بر اساس توزیع فقر پیش از بحران، بسیاری از فقیران جدید در مناطق شهری را از قلم انداخت.

حال فرض کنید ما مبتنی بر خط فقری عمل کنیم که با "خانواده‌های برابر" رفتار برابری را ایجاد می‌کند. آیا این الزاماً به معنای رفتار برابر با افراد برابر نیز هست؟ پاسخ این پرسش بستگی دارد به این که خانواده‌ها چگونه درآمد یا غذا را میان اعضای خود توزیع می‌کنند. برای آزمون اهمیت کمی گذار از سنجشهای مبتنی بر از داده‌های مربوط به مصرف کالری (Kanbur) و کانبور (Haddad) خانوار به سنجشهای مبتنی بر فرد، حداد توسط افراد، در نمونه ای از خانوارهای روستایی در جنوب فیلیپین استفاده کردند. آنها دریافتند که نادیده گرفتن نابرابری درون خانوادگی به برآورد دست پائین از نابرابری کل می‌انجامد. مثلاً شاخص جینی* با انتقال مبنا از خانوار به فرد حدود ۳۵ درصد افزایش می‌یابد. از سوی دیگر، رتبه بندی گروه‌هایی که محصولات مختلف تولید می‌کنند یا دارای وضعیتهای مالکیتی متفاوت اند، با این تغییر مبنا دستخوش تغییر نشد.

نحوه تخصیص درآمد میان اعضای خانوار می‌تواند تأثیر چشمگیری بر شکلگیری و اجرای سیاستها داشته باشد. در مدل یکپارچه، که فرض می‌کند یک مطلوبیت مشترک بر کل یک خانواده حاکم است، سیاستگذاران تنها از طریق تغییر قیمتهای نسبی می‌توانند تخصیص بودجه را در خانوار تغییر دهند. اما مدلهای دیگر از این فرض که درآمد درون خانواده به طور کامل یک کاسه می‌شود و یک مطلوبیت مشترک وجود دارد، فاصله می‌گیرند و در عوض فرض می‌کنند که اعضای خانوار در فرایند "چانه زنی" شرکت می‌کنند یا به‌طور مستقل

عمل می‌کنند ۱۹۹۷. در این مدلها، اثر امدادهاى عمومى بر رفاه ممکن است بسته به هویت دریافت کننده متفاوت باشد. در تأیید این نکته، توماس نشان داده است که آثار درآمدهای غیرکاری که در خانوارهای برزیلی به زنان تعلق می‌گیرد، بر مصرف سرانه کالری و پروتئین، باروری، بقای کودک، و شاخص وزن به قد برای کودکان زیر هشت سال، با حالتی که همین میزان درآمد به مردان می‌رسید، تفاوت دارد. برای مثال، درآمد غیرکاری که به مادر می‌رسد، احتمال بقای کودک را ۲۰ برابر بیش از حالتی افزایش می‌دهد که اگر این درآمد به پدر می‌رسید.

همچنین اگر اطلاعات درون خانوار "یک کاسه" نشود، این که سیاستهای تأمینی خطاب به کدام عضو خانوار طراحی شوند، اهمیت می‌یابند. فرض اشتباه در سیاستگذاری ممکن است باعث شود که، برای نمونه، فناوری جدیدی پذیرفته نشود یا پروژه‌هایی اجرا شوند که یک گروه خاص را در وضعیت بدتری قرار دهند. برای مثال، در جمهوری دومینیک، فرض پروژه "ابتکار احیای جنگلها" این بود که مردان و زنان به یک شیوه از چوب استفاده می‌کنند. در نتیجه تنها با مردان مشورت شد. تنها در میانه پروژه بود که از زنان نیز نظرخواهی شد، و مشخص شد که این پروژه نیازهای آنان را برای چوب مورد نظرشان تأمین نمی‌کند. اما این نکته زمانی آشکار شد که دیگر برای پاسخ به این نیازها دیر شده بود.

با وجود دشواریهای بسیار در سنجش فقر به شیوه‌های متعارف، این تلاش در ۲۵ سال گذشته پیشرفتهای چشمگیری داشته است. بخش بزرگی از این موفقیت مرهون افزایش دسترسی به پیمایشهای خانوار است. بین نخستین گزارش پیشرفت بانک جهانی درباره فقر در سال ۱۹۹۳ و گزارش دوم در سال ۱۹۹۶، شمار کشورهای کم درآمد و با درآمد متوسط که امکان ارائه داده‌های خانواری درباره درآمد یا هزینه را داشتند، بیش از دو برابر شد و از ۳۱ کشور به ۷۱ کشور رسید. این دسترسی به پیمایشهای خانوار، به هر شکل که بوده، دانش ما درباره فقر را محسوساً افزایش داده و پیوندهای میان رشد درآمد ملی و تغییرات در نابرابری را روشنتر کرده است. در فصل آینده به این موضوع خواهیم پرداخت.

شاخص جینی معیاری است برای نشان دادن نابرابری درآمد یا ثروت در یک جامعه. شاخص صفر جینی * بیانگر برابری کامل است، جایی که درآمدها یا ثروتها همه یکسان اند. شاخص جینی یک (یا ۱۰۰٪) بیانگر حداکثر نابرابری در درآمدها یا ثروتهاست. بالا بودن این شاخص در یک جامعه به عنوان شاخصی از بالا بودن اختلاف طبقاتی و نابرابری درآمدی منظور می‌شود.

پانزده خرداد ۱۴۰۴

کمیته‌های اعتصاب را در کارخانه‌ها و ادارات تشکیل دهیم!

اتحاد، اعتراض، نبرد تا رهایی!

از مبارزه زنان علیه تبعیضات جنسی و برای برابری حمایت کنیم!

صدای ما را بشنوید!

صد و سیزدهمین اجلاس سالانه سازمان جهانی کار از ۱۳ تا ۲۳ خرداد (۳ تا ۱۳ ژوئن) برگزار می شود.

این نشست جهانی؛ همزمان است با تب و تاب اعتصاب و اعتراض بخش های مختلف کارگران و مردم در ایران.

این اجلاس همزمان است با بزرگترین اعتصاب سراسری رانندگان کامیون که وارد دومین هفته خود شده و موجی از حمایت مردمی را همراه دارد و حکومت حدود ۴۰ راننده اعتصابی را دستگیر کرده و هم اکنون در بازداشتگاه های امنیتی زیر شکنجه و بازجویی قرار دارند.

در اینجا طبقه کارگر و بخش عظیم جامعه تحت فشارهای فزاینده گرانی و تورم افسار گسیخته و استثمار وحشیانه از اولیه ترین نیازهای معیشتی و از حق اعتراض، اعتصاب و تشکل با شدیدترین سرکوب ها مواجه می شوند.

بازنشستگان سالهاست به نداشتن معیشت و منزلت انسانی اعتراض دارند و هیچ کدام از مطالباتشان پاسخ نگرفته است.

کار و بهره کشی از کودکان در ایران، در حالی که مغایر با تمام قوانین بین المللی و در تضاد با حقوق کودکی است و ایران خود از امضا کنندگان است، همچنان ادامه دارد. و صدها هزار کودک همچنان تحت سخت ترین شرایط مورد استثمار قرار می گیرند.

معلمان، مانند سایر مزدبگیران، تحت فشارهای سخت اقتصادی و اجتماعی قرار داشته و برای پیگیری مطالبات صنفی خود، همواره با سرکوب، پرونده سازی های امنیتی و زندان روبرو بوده اند.

مطالبات هزاران پرستار و کادر درمان علیرغم اعتراضات بسیار همچنان بی پاسخ مانده و با مشکلات سخت معیشتی و کاری دست به گریبان هستند.

زنان در ایران به دلیل حاکمیت آپارتاید جنسیتی در قوانین و محیط های کاری، با شرایط غیر انسانی و تبعیض آمیز مواجه هستند.

از فاجعه مرگبار بندر رجایی نیز چیزی نگذشته است. فاجعه ای که بر اثر انفجار مواد شیمیایی تولید سلاحهای کشتار جمعی که توسط دستگاه های حکومتی در میان محموله های عادی بنادر تجاری دپو شده بودند، دهها کشته و هزاران قربانی داده است. نمونه تکانه دهنده دیگری از محیط های نا امن کار که هر روزه قربانی می گیرد.

ما از جامعه ای سخن میگوییم که به دلیل سیاستهای خشن و سرکوبگرانه، قربانیان زیادی داده است و همه ما دادخواهیم.

در حال حاضر، زندان های حاکمیت جمهوری اسلامی کارگران، معلمان و معترضین بسیاری را در خود محبوس کرده است و شکنجه و آزار زندانیان سیاست جاری حکومت است. و بسیاری از زندانیان محروم از دارو و درمان جانشان در خطر است.

ایران در ردیف بالاترین آمار اعدام قرار دارد. این حکومت در جریان جنبش انقلابی و آزادیخواه «زن، زندگی، آزادی» کارگرانی چون محسن شکاری، محمدمهدی کرمی، سید محمد حسینی و دیگران را اعدام کرده است. در این سه سال نیز اعدامها افزایش یافته و امروز افرادی چون شریفه محمدی، عباس دریس و منوچهر فلاح از فعالین کارگری و پخشانشان عزیزی و وریشه مرادی از زنان آزادیخواه در خطر اعدام قرار دارند.

به همه این دلایل جمهوری اسلامی با نقض صریح تمامی مقاوله نامه های جهانی، نماینده ما کارگران و ما مردم ایران در اجلاس جهانی کار و دیگر مجامع بین المللی نمی باشد.

سازمان جهانی کار که داعیه دفاع از حقوق نیروی کار جهان و کارگران را دارد، باید صدای اعتراض و حق طلبی ما کارگران و ما مردم ایران را بشنود و تشکل های دست ساز حکومتی همچون "شوراهای اسلامی کار" و "خانه کارگر" را به عنوان نماینده طبقه کارگر ایران قلمداد نکند و به رسمیت نشناسد.

جمهوری اسلامی حکومت فقر و نابود کننده معیشت انسانهاست، حکومت سرکوب و اعدام است و در رده حکومت های ضد بشری و ناقض حقوق پایه ای کارگران قرار دارد.

لذا ما امضاء کنندگان این بیانیه، خواهان اخراج فوری و بی درنگ دولت جمهوری اسلامی، از سازمان جهانی کار هستیم.

۱_ انجمن برق و فلز کرمانشاه

۲_ اعدام نکنید

۳- چالش صنفی معلمان ایران

۴- دادخواهان

۵- شورای سازماندهی اعتراضات پرستاران

۶- شورای سازماندهی اعتراضات کارگران پیمانی نفت

۷- شورای سازماندهی اعتراضات کارگران غیر رسمی نفت (ارکان ثالث)

۸_ مدافعان حق کودکی

۹_ ندای زنان ایران

پانزده خرداد ۱۴۰۴

و عده هایی که بی مایه فطیرند!

رژیمی که اعتراضات مردم و سندیکاها و نهادهای مدنی را بی امان سرکوب می کند، به وعده هایش اعتباری نیست

ع امید

در نهمین همایش ملی کار بر ضرورت حمایت از کارگران و ایجاد موجی ملی برای رسمی سازی نیروی کار تاکید شد.

خبرگزاری ایلنا ۶ خرداد از تسکیل نهمین همایش ملی کار "با حضور نمایندگان و کارشناسان دولتی، کارگری و کارفرمایی و احمد میدری (وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی) در سالن هفدهم شهریور خبر داد و بخشی از سخنرانی بعضی از افراد حاضر در این همایش را نیز منتشر کرد

:مهمترین موضوع مطرح شده و مورد تاکید در همایش آنطور که ایلنا نوشته

.حمایت از کارگران و ایجاد موجی ملی برای رسمی سازی نیروی کار" بوده است "

علی نصیری اقدم (استاد اقتصاد دانشگاه علامه طباطبایی و دبیر هیات امنای سازمان تامین اجتماعی) در سخنرانی خود پس از اشاره به پیامدهای منفی سیاستهای انقباضی گفت: سیاستهای انقباضی و سرکوب مزدی و کاهش هزینه های بهداشت، عمران و آموزش در کشور جبران پذیر نیست. اگر امروز از هزینه های عمرانی، بهداشتی و آموزشی ضروری بزنیم، دیگر فردا دیر است و باید ده برابر برای جبران عوارض آن هزینه کنیم

صحبت ها شفاف و گویاست، نتیجه سیاست سرکوب دستمزدی و کاهش هزینه های بهداشت... که بیش از چهار دهه توسط حکومت اعمال شده بحرانی را با خود به همراه آورده است که این مدیر دولتی هم به آن اذعان دارد و نسبت به غیر قابل جبران بودن سیاستهای انقباضی در صورت تغییر ندادن این رویکرد هشدار می دهد و می افزاید اگر از هزینه های بهداشتی... بزنیم باید فردا برای جبران آن ده برابر بپردازیم "فردا دیر است"

صحبت های دبیر هیئت امنای سازمان تامین اجتماعی اگر می شد جدی تلقی اش کرد بد نیست، در گذشته هم مدیران و مقامات دولتی از این حرفها کم نکرده اند، منتهی حتی به یکی از حرفهایشان عمل نکرده اند هیچ، بلکه خلاف آن عمل کرده اند

خیلی اوقات نیز هدف از زدن این حرفها برای کاستن از موج اعتراضات بخصوص در شرایط بحرانی بوده است. بهمین جهت تا در عمل نینیم که اقدامی در جهت اجرای این صحبت ها به جریان نیفتاده باشد فقط در حد ذکر مصیبت باید تلقی شان کرد. از این که بگذریم در این حکومت چهل طایفه ای هیچ ضمانتی برای حرفهایی که مدیران ارشد می زنند ولو اینکه به آن اعتقاد داشته باشند نیست. دستکم تا حالا چنین بوده و بعید است از این به بعد غیر گذشته باشد

این مدیر ارشد دولتی در ادامه سخنان خود تصویر واضحی از نتایج سیاستهای تا کنونی رژیم ارائه می دهد و می افزاید

رویکرد ریاضت اقتصادی ادعا می کرد که می تواند با کاهش هزینه های دولت، تورم و نرخ بهره را مهار کند : " اما امروزه هم تورم ما بالاست و هم با نرخ بهره مثبت ۱۲ واحد درصد، هیچ کس شرکت های دولتی را به قیمت نخریده و سرمایه گذاری مستقیم بخش خصوصی نیز وجود ندارد. ما سه دهه سیاست ریاضتی و انقباضی تجربه کردیم و نتایج منفی آن را چشیدیم و امروز دچار ناترازی های ناشی از عدم سرمایه گذاری کشور را دچار مشکل کردند. این ناشی از یک خطای ذهنی در روش پژوهش اقتصادی است که مدت ها است ما را گرفتار کرده و باعث توصیه به سیاست سرکوب مزدی شده و همین سرکوب مزدی تقاضا را در کشور "کاهش داده و میل سرمایه گذاری را نیز سرکوب کرده است

در این صورت جناب مدیر باید بفرمایید، اگر به این حرفهایی که می زنید اعتقاد دارید، چرا این همه انسان را که همین حرفها یا مشابه آن را گفته اند، اخراج و به زندان انداخته اید؟

بله حق با ایشان است، اما در اینکه در حکومت اراده ای برای تغییر ریل سیاستهای تعدیلی و انقباضی که قریب سه چهارم جمعیت کشور را به زیر خط فقر رانده و به همراه خود ده ها معضل که یکی از آنها مبتلا کردن ده ها میلیون به سوءتغذیه است، دستکم تا حالا چنین اراده ای دیده نشده که هیچ بلکه جهت حرکت معکوس بوده است.

در همایش وعده راه انداختن موج ملی برای رسمی سازی نیروی کار می دهند، اما ببینیم در عمل چه کرده و چه می کنند. سه سال پس از اعتصاب بزرگ کارگران پیمانی که یکی از خواسته های مهم آن رسمی کردن کارگران این شرکتها بود تا کنون به رغم وقوع صدها اعتراض و اعتصاب دیگری جز پاسکاری ده ها هزار کارگر بین دولت و مجلس و شورای نگهبان و شورای نگهبان و شورای تشخیص مصلحت و شورای تشخیص با دیوان عدالت اداری نکرده اند.

در همین چند ماه دولت پزشکیان در هنگام پیش آمد حوادثی مانند کشته شدن ۵۲ کارگر برای آرام کردن فضا کلی وعده رسیدگی به خانواده های کشته شدگان و مصدومین داده شد و گفتند دستمزد کارگران معادن را افزایش می دهند، جلوی حوادث مرگبار را می گیرند، قول بیمه و پرداخت خسارت دادند، اما هیچ کدام از وعده ها که در واقع حقی بود که از کارگر سلب کرده بودند، عملی نشدند.

با وجود این تجربیات به نظر می رسد هدف ازتشکیل این همایش که در میان موج گسترده ای از اعتصاب و اعتراضات گروه های وسیعی از اقشار جامعه در جریان است، کاهش اعتراضاتی است که اگر پاسخ درخور نگیرند، می رود تا به اعتصاب عمومی فرا برویند و دودمان رژیم را بر باد فنا بسپارند. از همین روی است که سخنرانان هم سیاستهای تا کنونی رژیم را نفی می کنند و حکم توقف و تغییرشان را می دهند و هم وعده هایی می دهند که آماج پیکار امروز کارگران و زحمتکشانشان است. این جناب وزیر مدعی اصلاح طلبی و مدیران ارشد زیر دست وی راستی راستی در بند بازی هنرمندان قابلی هستند . ولی افسوس که دیر آمده !و نمی خواهند زود بروند

نخیر کارگران همه ی این ترفندها را تجربه کرده اند و فهمیده اند تا متحد و متشکل نشوند و اعتصابات شان را گسترش ندهند این وعده ها روی کاغذ می ماند و به عمل در نمی آیند. رژیمی که اعتراضات مردم و سندیکاها و نهادهای مدنی را بی امان سرکوب می کند، به وعده های اعتباری نیست. اولین شرط پیشبرد

آنچه در نهمین همایش کار مطرح شد آزاد گذاشتن فعالیت تشکلهای مستقل کارگری است که در این همایش اشاره‌ای به آن نشده است. بقول معروف بی مایه فطیرند

پانزده خرداد ۱۴۰۴

بیانیه اتحادیه تشکلهای کامیونداران و رانندگان سراسر ایران

در آستانه‌ی چهل‌م شهیدان بندرعباس، ما کامیونداران و رانندگان سراسر ایران، در کنار تمام مردم شریف، «با افتخار اعلام می‌کنیم که «ایستادیم، شنیده شدیم، متحد می‌مانیم

!مردم شریف ایران، همکاران عزیز، وجدان‌های بیدار

پس از ۱۱ روز اعتصاب سراسری، ایستادگی، همدلی و فریاد عدالت‌خواهی در بیش از ۱۶۳ شهر کشور، اعتصاب کامیونداران و رانندگان سراسر ایران به نقطه‌ای رسید که می‌توان گفت؛ صدای ما، نه فقط در دفترهای بسته مسئولان، بلکه در قلب جامعه و در رسانه‌های داخلی و جهانی طنین‌انداز شده است.

ما با اتحاد خود، نشان دادیم که کامیونداران، فقط چرخ اقتصاد را نمی‌چرخانند؛ بلکه از ستون‌داران کرامت، شرافت، و غیرت این سرزمین‌اند.

دستاوردهای ما قابل انکار نیست

- هدایت پیروزمند اعتصاب و اعتراض حول یک اتحادیه متشکل و قوی از کامیونداران.
- پیوستن گروه‌هایی همچون نپسان‌داران، مینی‌بوس‌داران، اتوبوس‌داران و اقشار مختلف میهن.
- حمایت‌های تاریخی از سوی فرهنگیان، بازنشستگان، پرستاران، کارگران نفت، فعالان حقوق کودک، زنان و مردم آزاده ایران.
- عقب‌راندن مسئولین حمل و نقل جاده‌ای و اعتراف به حقوق قانونی و قدرت کامیونداران و لغو تنها بخشی از اجرای قوانین ظالمانه علیه آنها

این دستاوردها هرچند که خواسته اصلی ما را برآورده نکرده است ولی حاصل فداکاری و از خودگذشتگی رانندگانی بود که در صحنه باقی مانده و ایستادند و سرخم نکردند و با تحمل فشار و دستگیری‌های گسترده این پیروزی را رقم زدند.

ما، کامیونداران ایران، اعلام می‌کنیم

با قدرت و آگاهی، همه وعده‌ها و عملکرد مسئولین را رصد می‌کنیم.

ما بدنبال تحقق خواسته‌هایمان و در راس همه آنها آزاد شدن رانندگان دستگیر شده هستیم.
ما امروز رانندگانی متحد و قوی و صدای واحد یک خانواده بزرگ حمل و نقل جاده‌ای هستیم.
ما از همه اقشار مختلف و هموطنان عزیز در ایران و خارج کشور و ارگان‌های بین‌المللی که از این اعتصاب حمایت کردند؛ بسیار سپاسگزاریم و امیدواریم که شایسته این همه محبت و همدلی آنها باشیم.
با امید و ایمان؛ ادامه خواهیم داد تا عدالت برقرار شود.
پیروزی از آن رانندگان متحد است.
اتحادیه تشکلهای کامیونداران و رانندگان سراسر ایران

۱۲ خرداد ۱۴۰۴

هشدار اتحادیه بین‌المللی کار درباره وخامت بی‌سابقه حقوق کارگران در جهان

روز دوشنبه، دوم ژوئن، در دوازدهمین نسخه از گزارش سالانه "شاخص حقوق کار" هشدار داد جهان با "کودتایی علیه دموکراسی" روبروست. این گزارش از حمله‌ای سازمان‌یافته توسط حکومت‌ها و شرکت‌های بزرگ علیه حقوق کارگران خبر می‌دهد که به طور جدی سلامت و امنیت شغلی میلیون‌ها نفر را تهدید می‌کند.

در این گزارش آمده است که در سطح جهانی، امنیت کارگران در "سقوط آزاد" قرار دارد و حملات به نمایندگان سندیکاها و تلاش برای دور زدن مذاکرات جمعی به طرز نگران‌کننده‌ای افزایش یافته است. اتحادیه می‌افزاید این حملات عمدتاً توسط "عوام‌گرایان راست افراطی با حمایت مالی میلیاردرها" هدایت می‌شوند.

نشان می‌دهد ۸۷ درصد کشورهای جهان حق اعتصاب را نقض کرده‌اند و CSI به نوشته اومانیت، گزارش در ۸۰ درصد کشورها، حقوق مذاکرات جمعی زیر پا گذاشته شده است. به‌علاوه، دسترسی کارگران به عدالت در ۷۲ درصد کشورها یا غیرممکن بوده یا با مانع مواجه شده است؛ رقمی که نسبت به ۶۵ درصد در سال ۲۰۲۴ افزایش یافته و بالاترین سطح ثبت‌شده از زمان شروع این شاخص در سال ۲۰۱۴ محسوب می‌شود.

شاخص حقوق کار بر پایه ۹۷ شاخص برگرفته از کنوانسیون‌های بین‌المللی و رویه‌های حقوقی سازمان تنظیم شده است و ۱۵۱ کشور را در بر می‌گیرد. بنا بر این شاخص، تنها هفت کشور (ILO) بین‌المللی کار شامل اتریش، دانمارک، آلمان، سوئد، ایسلند، ایرلند و نروژ موفق به کسب بهترین نمره شده‌اند؛ در حالی که ده سال پیش این عدد ۱۸ کشور بود.

در فرانسه، اتحادیه بین‌المللی کار از وضعیت مذاکرات جمعی در شرکت‌های کوچک و متوسط که پس از اصلاحات بحث‌برانگیز سال ۲۰۱۷ به حالت "محاصره" درآمده‌اند، ابراز نگرانی کرده است. گزارش تأکید دارد که نزدیک به ۴۰ درصد توافقات کاری بدون حضور نمایندگان کارگری و به صورت یک‌جانبه توسط کارفرمایان تحمیل شده‌اند.

(CGT) همچنین، این اتحادیه از تحت تعقیب قرار گرفتن بیش از ۱۰۰۰ فعال و عضو کنفدراسیون عمومی کار همچنین از CSI، به دلیل نقش‌آفرینی در اعتراضات سراسری علیه اصلاحات بازنشستگی خبر داده است تاخیرهای زیاد در روند دادرسی کار و محدودیت‌های جدید در پرداخت غرامت برای اخراج‌های ناعادلانه در نظام قضایی فرانسه انتقاد کرده است.

دبیرکل اتحادیه، لوک تریانگل، با اشاره به روند سریع زوال حقوق کار در اروپا هشدار داده است: "اگر این روند ادامه یابد، طی ده سال آینده هیچ کشوری نمره کامل احترام به حقوق کارگران را نخواهد داشت". به گفته او، در سال ۲۰۲۵ اروپا بدترین کاهش شاخص را در میان تمام قاره‌ها تجربه کرده است.

در سال جاری، مرگ کارگران یا فعالان سندیکایی در پنج کشور شامل آفریقای جنوبی، کامرون، کلمبیا، گواتمالا و پرو گزارش شده است. همچنین، ده کشور شامل بنگلادش، بلاروس، اکوادور، مصر، اسواتینی، میانمار، نیجریه، فیلیپین، تونس و ترکیه به عنوان بدترین کشورها در زمینه رعایت حقوق کارگران معرفی شده‌اند.

با وجود فضای تیره‌وتار گزارش، نمونه‌هایی از پیشرفت نیز مشاهده شده است. در استرالیا، اصلاحات سیاسی منجر به بهبود وضعیت حقوق اتحادیه‌ای شده است. در مکزیک نیز ایجاد سازوکارهای مصالحه در حوزه کارگری دسترسی به عدالت را تسهیل کرده است. با این حال، این پیشرفت‌ها همچنان نادر هستند و کشورهای حافظ حقوق کارگران روز به روز کمتر می‌شوند.

اتحادیه بین‌المللی کار در پایان هشدار می‌دهد که ادامه روند فعلی، ساختارهای بنیادین دموکراسی و عدالت اجتماعی در سراسر جهان را تهدید می‌کند؛ و مقابله با این وضعیت نیازمند اتحاد و مقاومت جهانی کارگران و نهادهای حامی حقوق بشر است.

اخبار روز: در گزارش مذکور به وضعیت کارگران در ایران پرداخته نشده است. آن را می‌توان ناشی از عدم حضور موثر فعالین کارگری و سندیکایی ایران در اتحادیه بین‌المللی کار و مجامع کارگری بین‌المللی در سطح جهان دانست.

بررسی وضعیت حقوق کارگران در ایران در سال ۱۴۰۴ نشان‌دهنده چالش‌های جدی در حوزه معیشت، ایمنی شغلی، آزادی‌های صنفی و انواع خطرانی است که فعالین کارگری در ایران را تهدید می‌کند.

هیچ سندیکا، اتحادیه و تشکل کارگری مستقل و متعلق به کارگران در ایران اجازه فعالیت ندارد و به سختی سرکوب می‌شود.

با وجود افزایش ۴۵ درصدی حداقل دستمزد در سال ۱۴۰۴ به ۱۰ میلیون و ۳۹۹ هزار تومان، این مبلغ همچنان کمتر از یک‌سوم هزینه‌های سبد معیشت خانوار است که حدود ۳۵ میلیون تومان برآورد می‌شود. این فاصله عمیق میان درآمد و هزینه‌های اساسی، موجب فشار مضاعف بر زندگی کارگران شده است.

در بازه زمانی اردیبهشت ۱۴۰۳ تا فروردین ۱۴۰۴، بیش از ۲۰۸۱ کارگر به دلیل شرایط نایمن کاری جان خود را از دست داده‌اند. علاوه بر این، کمبود بازرسان کار و زیرساخت‌های ضعیف ایمنی، مانع از پیشگیری و مستندسازی حوادث شغلی می‌شود.

در حال حاضر، حداقل ۱۹ فعال کارگری در ایران زندانی هستند، از جمله شریفه محمدی که با خطر اعدام مواجه است. این فعالان به دلیل تلاش برای احقاق حقوق کارگران، با اتهامات امنیتی و محاکمات ناعادلانه روبرو شده‌اند.

بر اساس گزارش‌ها، ۵۰ درصد مردان ۲۵ تا ۴۰ ساله در ایران بیکار هستند و به دنبال کار نمی‌گردند. همچنین، ۵۷ درصد از جمعیت با نوعی سوءتغذیه مواجه‌اند. این آمارها نشان‌دهنده افزایش نابرابری و فقر در جامعه است.

در سال ۲۰۲۵، اعتراضات و اعتصابات گسترده‌ای در ایران رخ داده است، از جمله اعتصاب کامیون‌داران در اعتراض به افزایش قیمت سوخت و اعتصابات نانویان و کشاورزان در بیش از ۳۵ شهر. این اعتراضات نشان‌دهنده نارضایتی عمومی از وضعیت اقتصادی و معیشتی است.

پانزده خرداد ۱۴۰۴

دولت یارانه را قطع کرد تا قیمت نان را آزاد کند. بدین ترتیب هم نانوا و هم مصرف کننده هر دو قرار است یارانه را جبران کنند به این می گویند ترفند آخوندی

:گزارش را ببینید

قیمت جدید نان در تهران اعلام شد / لواش ۷۰۰ تا ۹۰۰ تومان، تافتون ۸۵۰ تا ۱۵۰۰ تومان، بربری ۲۵۰۰ تا ۳۵۰۰ تومان و سنگک ساده ۵ هزار تومان

قیمت‌های جدید نان در تهران با تأیید وزارت کشور، روی کارتهای نانویان اعمال شده و از این پس مبنای فروش خواهد بود.

محاكمه ده تن از فعالان صنفی و اعضای انجمن صنفی معلمان سنندج در دادگاه؛ اتهامزنی به کنشگران صنفی به جای پاسخ‌گویی به بحران آموزش

امروز دوشنبه ۱۴۰۴/۳/۱۹ جلسه رسیدگی به اتهام ۱۵ نفر از فعالان صنفی و اعضای انجمن صنفی معلمان سنندج، در شعبه ۱۰۹ کیفری دادگاه سنندج مطابق ابلاغ قبلی تشکیل گردید. البته بنا به نظر قاضی پرونده، دادگاهی امروز برای ۱۰ نفر از ۱۵ نفری که احضار شده بودند، به قرار زیر برگزار شد:

محمدرضا مرادی -

• مختار اسدی

• سیدغیاث نعمتی

• رضا طهماسبی

• مجید کریمی

• صلاح حاجی‌میرزایی

• شهریار نادری

• آرام ابراهیمی

• صادق کنعانی

• بهزاد قوامی

تجمع بازنشستگان مخابرات در شهرهای زنجان، اصفهان، شیراز و سنندج امروز دوشنبه ۱۹ خرداد ۱۴۰۴ در اعتراض به ظلم و تبعیض و فساد بنیاد تعاون سپاه و ستاد اجرایی فرمان خمینی (سهامداران عمده مخابرات)

تیراندازی مرگبار در نزدیکی مرکز توزیع غذا در غزه؛ دستکم ۱۴ کشته

به گزارش منابع فلسطینی، نیروهای ارتش اسرائیل و افراد مسلح همپیمان با آنها بامداد دوشنبه به سوی جمعیتی که به یک مرکز توزیع غذا در شهر رفح در جنوب نوار غزه می‌رفتند، آتش گشودند. وزارت بهداشت غزه اعلام کرد که در این حادثه ۱۴ نفر کشته و نزدیک به ۱۰۰ نفر زخمی شدند.

(IPMI) ادامه اعتصاب همکاران شرکت مدیریت طرح های صنعتی

امروز نوزدهم خرداد ماه اعتراضات گسترده همکاران شرکت مدیریت طرح‌های صنعتی - وابسته به سازمان گسترش و نوسازی صنایع ایران (ایدرو) و زیر مجموعه وزارت صنعت، معدن و تجارت (صمت) وارد دومین روز شد. در این روز همکاران در اعتراض به عدم دریافت حقوق و مشکلات معیشتی خود دست از کار کشیدند و این اعتصاب گسترده از دفتر مرکزی سعادت‌آباد تا سایت عملیاتی کنگان (پارس جنوبی) را در بر گرفته است. همانطور که قبلاً گزارش کردیم این همکاران از اسفند ماه ۱۴۰۳ هیچ حقوقی نگرفته اند و به تازگی بیمه‌هایشان هم قطع شده است.

یکی از بازوهای اجرایی کلیدی در پروژه‌های بزرگ نفت و انرژی کشور است. در این شرکت IPMI شرکت بیش از ۷۰۰ نفر پرسنل (۳۰۰ نفر در تهران و ۴۰۰ نفر در کنگان) به کار اشتغال دارند

شورای سازماندهی اعتراضات کارگران پیمانی نفت

هپیمایی و تجمع اعتراضی گسترده نیروهای پیمانکاری شرکت نفت و گاز گچساران

نیروهای ارکان ثالث و پیمانکاری شرکت بهره‌برداری نفت و گاز گچساران، امروز یکشنبه ۱۸ خرداد ۱۴۰۴، با حضور گسترده و جمعیتی بالا، راهپیمایی و تجمع اعتراضی پرشوری را در محوطه اداره مرکزی این شرکت برگزار کردند.

پانزدهمین روز جمع اعتراضی مقابل شرکت پالایش گاز هویزه

- جمعی از کارگران محلی منطقه «جفیر» برای پانزدهمین روز متوالی مقابل در ورودی شرکت پالایش گاز، هویزه تجمع کرده‌اند و خواستار جذب مجدد و انعقاد قرارداد کاری با این شرکت هستند.
- کارگران معترضان می‌گویند با وجود سال‌ها فعالیت و تجربه کاری، شرکت از تمدید قرارداد یا جذب آنها امتناع کرده و هیچ پاسخی به مطالبات‌شان نداده است.
- پالایش گاز هویزه که در کیلومتر ۳۰ جاده اهواز - خرمشهر واقع شده، از مهم‌ترین شرکت‌های فعال در حوزه نفت، گاز و پتروشیمی در ایران به‌شمار می‌رود.

چاره کارگران وحدت و تشکیلات مستقل است!

همه با هم برای آزادی زندانیان سیاسی و کارگری متحدانه مبارزه کنیم!

از مبارزه کارگران و مزد و حقوق بگیران شاغل و بازنشسته برای افزایش دستمزد حمایت کنیم!

از مبارزه کارگران قراردادی و پیمانی برای لغو کار پیمانی و قرارداد های اسارت‌بار موقت حمایت کنیم!

*** برای تماس با نشریه "جنگ کارگری" می‌توانید با آدرس زیر تماس بگیرید:**

*** "جنگ کارگری" نشریه گروه کار کارگری حزب چپ ایران را می‌توانید در آدرس زیر ببینید:**

<https://bepish.org/taxonomy/term/457>